

SRH2014 – Den pátý – 11.8.2014

Včera jsem usínal za „šumu“ našich znojenských kolegů. Měli sebou i děcka a tak někteří rodičové se chovali skutečně bezvadně. Děti si zkoušeli pádlovat a v jejich očích byla vidět touha po nových zážitcích. Jakmile organismus přivykne na tento jednoduší, malinko proměnný šum, pak se dostane do krásné formy usínání. Naposled jsem vnímal řev nějakých opilců (asi si vypravovali nějaké životní zážitky). To už mne trochu probudilo, ale zase jsem to zaspal, abych se za dalších 10 minut znovu probudil. Asi kolem 2. hodiny ráno se mi začalo něco zdát o hokejových zápasech. Skutečně jsem slyšel ten šílený řev a houkání klaksonů. Bylo to tak silné, že jsem se až lekl. Došlo mi, že to skutečně není o snu, ale o skutečnosti. Pěkně opilí kolegové ze Znojma vyndali klakson na tlakové lahvičce a jali se projevovat. To už není legrace, ale totální bezohlednost. Samozřejmě v kempu v této době není nikdo, kdo by je umravňoval. Přesně podle zásady – zaplať a dělejte si, co chceš, od toho dalšího je zde policie a vy. Hádat se s nimi nemá cenu. Pokud je s nimi člověk delší dobu a čekají ho další noci, pak nezbyvá nic jiného, než je nenásilnou formou vychovat. Mám to vyzkoušené. Oni kolem čtvrté zalehnou. To je nechávám vyhajet z první opice. Nejhorší doba je pro ně tak po dvou hodinách po usnutí. To je dobré si vedle jejich stanu hrát volejbal, či vypustit mláďata ze stanu. Ještě se mi osvědčilo, když vystrčí opileckou hlavu ze stanu, tak se jim omluvit, zda je náhodou vnoučata neprobudila. Je to velice dobrý výchovný způsob. Jiný jsem již zkoušel taky (tvrdě jim v noci vynadat), ale to bohužel nefunguje. Je to něco takového, jako když na opilé demonstranty policie pouští slzný plyn. To opilcům vůbec nevádí a policie toto zná. Škoda plynu.

Fakt to byla noc hrůzy. Naštěstí jsem již předešlé noci zjistil, kdo bude ten největší opilec. Krvelačně jsem mu tedy několikrát zakopl o stanové šňůry. Prožít ještě jednu takovou noc by opravdu nešlo. Bylo mi jasné, že Jarda MKX bude mít stejný názor. Zkrátka zabalit stan a rychle někam jinam.

Zdá se, že jediný Vláďa to ve své „psí boudě“ přežil docela dobře. Vstal a šel si dát sprchu. Vůbec se nezmiňoval o tom nepořádku, co zde v noci probíhal. Jak říkala Božena Němcová „šťastný to muž“. Po dobré snídani vše balím a sleduji, jak někteří členové expedice „taky“ balí HI. Mají na to systém „vytěšňování volných prostorů“. Ještě v rychlosti se domlouváme, že zdoláme sotu JC-034 (Jezevčí vrch) a pojedeme dál do Veveří. Nejkratší cestu na tuto sotu nám poradil Vašek DCS a to ze Studáněk. Pro mne je tato osmi bodová sota vlastně prvovýstupem. Počasí nestojí za nic a Aladin hlásí déšť. Dopoledne by to však mělo vydržet. Odstavujeme auta na parkovišti a postupně se vydáváme k vrcholu. Vláďa je veliký houbař a jak říká Pepik OK1USP – chodící encyklopedie. Vláďa má dar obrovské paměti. Vypravuje nám, že Dalibora nouze houslí naučila. Zkrátka než se dostal z práce do lesa, tak mu vždy houbaři vysbírali jeho fleky. Nechávali tam jen houby, které nikdo neznal. A tak začal sbírat i houby se „žábrami“. To je pro mne nepřijatelné, já sbírám jen hřibovitě. Vláďa mi ukazuje muchomůrku růžovku (nazývaná též masák, či růžovka) a vysvětluje mi, že se nedá zaměnit s muchomůrkou tygrovanou. Je to prý velice chutná houba, která se akorát nehodí pro sušení. Ale nechme mluvit wikipedii:

Růžovku lze splést s prudce jedovatou [muchomůrkou tygrovitou](#). Hlavní rozlišovací body jsou:

- prsten u růžovky je **vroubkovaný**, u muchomůrky tygrovitě je hladký,

- po otlaku, naříznutí nebo stažení kůže klobouku maso růžovky **nabíhá do růžova**, u muchomůrky tygrovitě zůstává bílé.



Muchomůrka růžovka

Vláďa mi to hned vše ukazuje. Jarda dokonce do našeho košíku (podle mne) přidává muchomůrku zelenou s tím, že je to prý nějaká holubinka. Prý se nemám bát, že to budou jíst také. No dobrá, snad to znají. Pomalu stoupáme až pod vrchol.



Skutečně je zde nádherná příroda. Odděluji se od kluků, kteří snad ani netouží se na vrchol dostat. Pomalu stoupám a přemýšlím, proč se někdo tak šíleně bojí klíšťat. No asi je to logické, taková klíšťová encefalitida může způsobit trvalé následky. Bohužel s přibývajícím věkem náš imunitní systém už nepracuje tak, jak bychom potřebovali. Tedy plno relativně zdravých lidí umírá na běžné choroby. Na druhou stranu určité pravidelné „promořování“ asi taky něco dělá. Nelze se však divit, že někdo považuje kousnutí od klíštěte za veliký hazard. Ono vůbec v pokročilejším věku si člověk uvědomuje svoji čím dál větší zranitelnost. Při výstupu na sotu hledám ještě na Internetu statistická data. Nacházím tuto zajímavost:

Česko patří v EU k zemím, v nichž se za posledních dvacet let nejrychleji zvedá průměrný věk dožití. U mužů se od roku 1990 protáhl o sedm let a průměrně se dožijí

74,4 roku, Češky by před sebou nově měly mít 80,6 roku. Tedy o pět let více než před dvaceti lety.

Zdroj:http://zpravy.idnes.cz/cesi-se-dozi-ji-o-sedm-let-vice-nez-pred-20-lety-cesky-o-pet-pj3-/domaci.aspx?c=A110801_165736_domaci_jw

Bavil jsem se i se svojí příbuznou, která dělá praktickou lékařku. Ta jednoznačně potvrzuje korelaci mezi kouřením a dřívější úmrtností. Jen blázni si mohou myslet, že kouření a nezdravý způsob života jim jako jediným nevadí. Naštěstí údaj „průměrný věk“, není údajem „maximální věk dožití“. My jsme přeci v této otázce „Výjimkou“, nás se to netýká (smutně si myslím).

Stavím na sotě anténu a jsem smířen s tím, že kluci na mne dole počkají. V tom však vidím hrdinu. Vláďa ve své rekonvalescenci vylezl za mnou. Je to geroj. Pajlap je docela výživný. Půjčuji Vláďovi svoje HB1B a ještě se fotografujeme.





Pane kolego, příště prosím zatáhněte ten pupek

Blíží se dešťová vlna, je znatelně vidět na radaru a během chvilky nás zasáhne i zde. Jarda si toho byl vědom a tak nám utíká směrem k autu. S Vládou nám pár kapek nevádí, postupně scházíme až do Studánek. Zajímavé na tom všem je to, že parkoviště je plné aut našich rakouských sousedů. Zapínáme naše Baofengy a pomocí mého GPS se necháváme navádět směrem do Veveří. V půli cesty ještě kupujeme vajíčka a koření na smaženici. Bohužel déšť už je velice vydatný. Trápí mne vidina toho, že budeme stavět stany na rozmoklé louce. Po menším „zakufrování“ se celkem v poklidu dostáváme až do kempu. Zde je téměř prázdné. Vjíždíme na louku, kde se normálně staví stany, a jdeme si dát pivo. Je pondělí a kluci se objednali jako pile up stanice do CUCu. Musíme tedy ještě natáhnout anténu a taky zpracovat houby do smaženice. Je zima a tak to s Vládou řešíme „panáčkem“.

Můj názor na vysoko umístěné antény v kempu je všeobecně znám a je dán mojí leností. Správná NVIS anténa (nejlépe chodící anténa pro jednoskoková spojení), musí být ve výšce kolem 8 metrů. Jarda však porušuje toto pravidlo a anténu střílí asi do výše 20m. V duchu si říkám: „To se zase budou divit, že to se 100W nechodí“, HI. Anténa, uzemnění, baterie a FTěčko je připraveno. Ještě si jdeme pro jednoho „Zavlažováka“. Pod stříškou sedí pán a čistí houby.

„Hele, mně se tedy stan do té vody stavět nechce“, povídám. Vláda chvilku přemýšlí a říká: „Mě taky ne, raději bych spal někde na seně“. Pán čistící houby se usměje a říká: „Pokud vám to nevádí, tak můžete spát v mém seníku“. Je to asi 100m od hospůdky a zdaleky to vypadá velice dobře. Jarda si to jde prohlédnout. „To ne, tam se leze po žebříku a taky si nejsem jist, zda ten pán za to přespání nebude něco chtít. Já si jdu postavit stan“. Stále prší a tak Jardu lituji. Jdu se tam podívat a zjišťuji, že je to nádherné suché místo s čerstvě nasypáným senem. Když jsme před měsícem byli v jižních Tyrolech, vypravovala nám průvodkyně, jak na okolních loukách kvete nový byznys. Zkrátka lidé dobrovolně ulehají na seně a přespávají na něm. Je prý dokázáno, že ten spánek je o něčem jiném. Vznikají tam vlastně nové senné hotely. „Tak to se nedá nic dělat, toto musím zkusit“, myslím si. Vláda zatím vyrábí smaženici. Jdu se na něj podívat a dostávám hrdou funkci míchače. Vedle je taková veselá paní a tak si povídáme. Jsou to turisté a budou tady v chatách celý týden.



CUC pracoviště



Docela mne to míchání baví HI

Opravdu se smaženice vyvedla, skutečně asi masák je dobrou houbou. Pečlivě sleduji, zda se nají i Jarda. Ta jeho muchomůrka zelená se mi moc nelíbila. Všem to chutná a tak tuto akci nazývám „Poslední večere pánů“. Jedli jsme všichni stejně, tedy buď to všichni přežijeme, a nebo...? Paní vedle má svoji smaženici a ani ji nenapadne ochutnat tu naši. „Taky nevěří té Jardově holubince. Rozjždím pile up a musím se přiznat, že po těch pivech jsem nějaký nerozeběhnutý. Střídáme se po deseti minutách.



Vláďa při plném soustředění

Balíme rádia. Byl to krásný, ale bohužel zmoklý den. Jarda jde do svého mokrého stanu a my s Vláďou ležeme do seníku.



To je slast

Bavíme se o všech možných věcích a zjišťujeme, že na spousty z nich máme totálně odlišné názory. To tak bývá Hi. Vláška je starý šprýmař a tak jednu chvíli slyším, jak říká: „Mně je po těch houbách nějak divně“. Okamžitě zpozorním, zvláště tehdy, kdy naznačuje žaludeční slabost. Ale Vlášku znám, je to srandista. „Tak na tohle ti neskočím“, myslím si.

I za silného deště se zde spí fantasticky. Je zde sucho a nádherně zde voní silice. Jsem rád, že jsem si to vyzkoušel. Vždyť je to vlastně tříhvězdičkový hotel HI. Tentokrát se sked s bráchou nekonal.

